NEW ADULT

CASSIE GUSTAFSON

BYLI JSME TADY

ROMÁN

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

CASSIE GUSTAFSON

BYLI JSME TADY

Všem, komu byla odebrána možnost volby a kdo si musel vypůjčit sílu k přežití. Takhle knížka je pro vás.
A taky pro Carla, mého věčného šampiona.
Díky, že nepřestáváš věřit.

VAROVÁNÍ

Milí čtenáři,
tato kniha obsahuje témata jako sexuální útok a zneužívání; myšlenky na sebevraždu, sebepoškozování a pokus o sebevraždu; šikanu a victim shaming. Ta mohou u někoho vyvolat nepříjemné, nebo dokonce traumatické reakce.

Pokud si během čtení této knihy budete potřebovat dát přestávku, rozhodně to udělejte.

Potřebujete-li pomoc, nebojte se nalistovat stranu 342, kde najdete seznam organizací s kontakty, na které se můžete případně kdykoliv obrátit.

Se srdečnými pozdravy
Cassie

Přeložila Magdaléna Farnesi

Copyright © 2021 by Cassie Gustafson
Originally published by Simon & Schuster Books for Young Readers
Published by arrangement with Pippin Properties, Inc. through Rights People, London.
Translation © Magdaléna Farnesi, 2024
Cover photo © Depositphotos / piotr_marcinski
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

ISBN 978-80-271-7485-0 (ePub)
ISBN 978-80-271-7484-3 (pdf)
ISBN 978-80-271-5076-2 (print)

ČÁST PRVNÍ

NEDĚLE

TEMNOTA
PŘICHÁZÍ...

ERICA

NEJDŘÍV TA JMÉNA NEVIDÍM, PROTOŽE MÁM ZAVŘENÉ OČI, KTERÉ SE NE A NE otevřít.

Z hrdla mi unikne nespokojené zamručení, jak tu tak ležím a vařím se ve vlastním potu. Pak udeří nevolnost. Není to žádná vlna, jak by to třeba popsali jiní, ale spíš kamion zvratek s porouchanými brzdami řítící se dolů z kopce. Znova zkusím rozlepit víčka, ale jako by mi někdo slepil řasy.

Zadrápne se do mě nepříjemný pocit. Jde snad o...

Ten večírek.

Co se to včera stalo? Mezi mnou a Thomasem? Ani si nevzpomínám, jak jsem se dostala zpět ke Caylee. Vlastně mám solidní okno od chvíle, kdy... co vlastně? Kdy jsme se dívali na ohňostroj? Jo, u Zaca na dvorku určitě byl ohňostroj. Thomas a já. Táborák. *Že bychom se... znova políbili?*

Přitisknu si dlaně k očím ve snaze přinutit hlavu vyhodit nějakou rozumnou odpověď, ale ta snaha bolí, jako by se mi do mozku zadíraly třísky. Otočím polštář a opatrně zabořím tvář do jeho chladivé strany. Bože, proč jsem jen tolik pila? Jen doufám, že se o mě nemusela Caylee ještě starat... Nebo ještě hůř: že mi nemusel držet vlasy nad záchodovou mísou Thomas.

Copak jsem asi prováděla?

Povzdechnu si. Caylee. Ta bude mít aspirin a odpovědi.

Když se konečně přinutím otevřít oči, čekám, že uvidím fialové stěny Cayleeina pokoje, jenže mě jako rána do obličeje zaskočí neznámá šeď.

Zmocní se mě strach: tohle není pokoj mé kamarádky.

Očima těkám po místnosti, ale ať se podívám, kam chci, žádný obraz mi nedává smysl.

Na vzdálené straně zabírá místo na stěně velký plakát s odloupnutým rohem. Je na něm nějaký hráč Lakers. Na komodě se zásuvkami přetékajícími oblečením stojí televize s plochou obrazovkou. Na podlaze se válí balíček karet a kelímky na pití z červeného plastu.

Srdce mi spadne až do kalhot, když si všimnu, co visí přes židli u psacího stolu – klučičí modrobílá bunda školního týmu, kterou v Bay City Prep nosí všichni sportovci. Jako ta, kterou má i Thomas, ale nikdy ji nenosí. Jednou jsem si ji od něho dokonce půjčila.

Do nosu mě udeří pach místnosti. Mužský odér, jenže na něm něco nehraje. Je to vůně těžké kolínské smíchané s něčím kyselým. Rychle se vymrštím do sedu. *Příliš* rychle. Deku si přitáhnu až k bradě. Zamlží se mi zrak a tělem mi projede omračující horkost.

Na pažích mám nějaké modřiny. Ne, modřiny to nejsou. Když si ta místa prohlédnu znova, zjistím, že mi kůži pokrývají tmavé značky. Teprve teď poznám, co jsou zač.

Slova.

Tucty slov napsaných výrazným černým fixem.

Jako první zachytím slovo tady. Jak na něj ve snaze najít v něm nějaký význam zírám, pochopím, že je součástí věty. Otočím tedy paži a přečtu si celou větu táhnoucí se od loktu až doprostřed předloktí:

Ricky byl tady.

Ricky? Ten, co s ním chodím na španělštinu? Ten z Thomasova lakrosového týmu? Proč by...?

Najednou se mi sevře hrdlo.

Zmítám se na prostěradle, než se konečně vyškrábu na nohy. Zhoupne se mi žaludek, a tak se musím zachytit postele. Zaplaví mě nutkání zvracet, ale zaplaší ho hrůza z toho, co teď vidím. Celé paže od dlaní po ramena mi pokrývají slova a sprosté obrázky napsané černým fixem.

Moje sukně někam zmizela. I nohy mám celé popsané. Zírají na mě nápisy jako Erica Walkerová je děvkaaa a kurvo! – jako černá tetování zapuštěná do kůže. Hned vedle se vyjímá obrázek stříkajícího penisu. Na pravém chodidle září podpis: Forest Stevens.

Forest? Ale ten je přece vždycky tak milý a vtipný. Thomasův nejlepší kamarád.

Proč by mi kluci něco takového udělali? Proč by to vůbec někdo *dělal?*

Vyhrnu si propocené tričko. I na břicho a stehna se mi někdo zvěčnil. Pak můj pohled sjede ke kalhotkám. Vypadá to, že mám pěkně sepranou krajku.

Ne. Ty kalhotky jsou jen obrácené naruby.

Kdo mi je asi sundal? Thomas? Já? Někdo jiný?

Panebože. Panebože. PANEBOŽE!

Oni mě...? Opravdu...? Přece by...

Znásilnění.

... mi tohle neprovedli?

Ne. Ricky a Forest jistě ne. Přece je znám.

A nemám pocit, že by se na mně někdo dopustil takového násilí. Protože to bych věděla. Poznala bych to.

Že jo?

Jdi pryč. Teď hned.

Jako v horečkách odkopávám kelímky a oblečení, až v jedné pomuchlané hromádce na zemi rozeznám svoji džínovou sukni. Seberu

ji a hned zase odhodím. Je vlhká. Opatrně ji nadzvednu nehty, abych si ji štítivě přiblížila k obličeji a očichala. Do nosu mě uhodí smrad zvětralého piva. Moč to tedy naštěstí není… a ani nic horšího.

Hlavou mi víří tisíc otázek. *Kde je sakra Caylee? A kde byla včera večer? Měla mě hlídat…*

A Thomas.

Kde byl, když mi Ricky a Forest – jeho kámoši a spoluhráči – psali ty hnusné věci na tělo? To oni mě svlékli?

Panebože. Musím odsud okamžitě pryč.

Protože nemám na vybranou, natáhnu na sebe mokrou sukni a jen se zašklebím, když se mi její látka přilepí na stehna. Když si popotáhnu tričko, zjistím, že postrádám svoji růžovou push-upku, kterou jsem si koupila pro případ, že bychom s Thomasem… Kde asi je? Rozhlédnu se po pokoji, ale podprsenka nikde.

A taky boty? Kde skončily? Bez nich rozhodně neodejdu – jsou moje oblíbené.

Potom to uvidím. Pohled jako z noční můry. Svůj vlastní odraz v zrcadle.

Jednou jsem tady v Los Angeles viděla výstavu uměleckých fotek ze života narkomanů plnou děsivě vypadajících feťáků na pervitinu. Jenže tentokrát ta znepokojující tvář patří mně samotné. *Erica Walkerová. Odhalená.* Nápisy vládnou každému kousku mých holých paží i plných stehen – černé nadávky plynoucí po moři mléčně bledé kůže. Pod krajkovým tričkem mi těžce visí ňadra, jejichž tmavé bradavky bez ochrany podprsenky prosvítají látkou. Na hlavě rozcuchané vrabčí hnízdo z černých kudrn. Mývalí oči podmalované rozmazanou řasenkou a linkou, bělma podlitá krví a zakalená.

A to jsem se včera cítila tak sexy!

Pak za rámem zrcadla zahlédnu něco povědomého. Fotku dvou tváří, kterou bych poznala i o půlnoci, protože Caylee má úplně tu

samou na dveřích školní skříňky. Caylee a Zac – ona blonďatá, drobná a krásná a on jako těsto bílý Hulk. Teď už najdu i bundu s logem školního týmu. Stačí ji jen otočit a přečíst jméno na zádech. BOYD.

Zac Boyd. Jsem v Zacově pokoji.

To snad není pravda. Tohle je průšvih. Nebo ještě něco horšího. Snad jsem se Zacem... Ne, to určitě ne. Nic takového bych nikdy neudělala. Chodí přece s Caylee. A já s Thomasem.

Nebo si aspoň myslím, že jsme pár.

Musím okamžitě mluvit s Caylee a zjistit, co se to tu sakra stalo.

Moje oči sklouznou k fixu napůl přikrytému dekou.

Kreslili mi na kůži. Jejich ruce tak blízko...

Podlomí se mi kolena. Těžce padnu zpět na postel a zavřu oči, abych na chvilku unikla těm slovům a jménům vypáleným do kůže jako cejch. Jenže už je pozdě. Tohle všechno se mi už vrylo do mozku: Ricky Forest. Erica. Děvka. Kurva.

Tohle se mi snad jen zdá.

V hrudi mi vykvete panika.

Z přízemí se ozve mužský smích. Ten zvuk se do mě zařízne jako nůž. Otočím hlavu ke dveřím.

Nemůžu najít boty. Svoje oblíbené vysoké šněrovací boty.

Jenže musím vypadnout. Teď hned.

Spěchám ke dveřím a moje bosé nohy se vyhýbají kupkám pohážených šatů a učebnic. Na chodidlo se mi přilepí hrací karta – piková šestka. Zatřesu nohou, abych se jí zbavila.

U schodiště se ještě zastavím, abych se zaposlouchala do zvuků patra pod sebou. Obývací pokoj Zaca Boyda vypadá jako po výbuchu. Převržené červené kelímky v kalužích lepkavé tekutiny. Bundy, boty bez druhé do páru a deky na jedné hromadě. U stěny stojí opřený konferenční stolek s obrovskou prasklinou uprostřed.

Z kuchyně sem doléhají mužské hlasy.

„Ty vole… Tak mě teď všechno bolí, že se to snad ani nedá popsat."

Panebože. Zac.

„Způsobil to ten stojan na soudek samotný, nebo ten, kdo tě na něj hodil?"

Ricky? Ten se mi zvěčnil na paži.

Přízemím se rozlehne pobavený smích. Dohromady tak čtyři hlasy včetně Forestova nezaměnitelného řehotu.

Jeho jméno teď mám na noze. Očima sklouznu ke schodišti.

„No, aspoň jsem nebyl tak na plech jako Erica," řekne Zac.

„Myslíš *pusu*?" zeptá se Ricky. Další smích.

Opravdu mě teď nazvali „pusou"?

„Ale má fakt sexy kozy, kámo."

Zahoří mi tváře. *Takže mě viděli nahou. Tihle všichni.*

„Jako melouny, hochu." Zac. „Jak se jí podařilo je před náma celou tu dobu schovávat?"

„Ale včera ty kozičky konečně vypustila ven si pohrát, to je jasný." *Kanec. Chris „Kanec". Jenže ten je přece zamilovaný do Jasmine a chová se k ní jako ke královně. Už spolu chodí celé věky.*

Kluci dole se znova rozchechtají: Zac, Ricky, Forest, Kanec.

Zaplaví mě hanba. *Co se to tu sakra stalo?*

Ozve se spláchnutí, někde cvaknou dveře a potom se ke kuchyni přiblíží něčí kroky.

„Tommy VanB! Tak ty žiješ!" huláká Ricky. „Už jsme si mysleli, že jsi tam pošel, kámo."

„Ne, vole," zabručí Thomas.

Div se mi nezastaví srdce. *Takže Thomas je tu taky? Dole s tou bandou?*

Thomas VanBrackel. Kluk, který se mi líbil od prvního týdne na škole. Ten, který samou nervozitou zakopl o batoh, když mě poprvé

uviděl. Ten, který za mnou sedí na hodině španělštiny a jednou mě vzal na pláž koukat na hvězdy. Taky mi zahrál písničku, kterou napsal jen a jen pro mě a koupil mi plakát Edwarda Goreyho, který mi doteď visí ve skříňce. Ten kluk, který před mými zraky zachránil včerejší zápas v lakrosu a poprvé mě políbil na parkovišti, kde nás mohl každý vidět, aby se mě vzápětí zeptal, jestli nechci být jeho holka. Jeho *holka*. Thomas – poslední vzpomínka ze včerejší noci.

Stáli jsme vedle sebe u táboráku a dívali se, jak Zac, Kanec a Tina odpalují raketu za raketou. Tina se jako obvykle snažila být jedním z kluků. Chtěli, aby se k nim Thomas připojil, ale ten s díky odmítl a raději zůstal se mnou. Moc mu to tam slušelo: v modrých očích se mu odrážel ohňostroj a rty měl roztažené do jasného, hravého úsměvu. Byla jsem mu tak blízko, že jsem cítila vůni jeho deodorantu smíchanou s odérem táborákového kouře. Teplo jeho těla sálalo i přes tričko – přes to legrační s narvalem, které si vzal jen proto, aby mi na tváři vykouzlil úsměv. Potom mě se smíchem vzal na záda a odnesl dovnitř do domu, pak jsme pokračovali nahoru… aspoň myslím.

A pak? Jen černo. Totální okno.

Včera jsem měla pořádně pocuchané nervy a tělo plné zběsilé energie, a tak jsem se uklidňovala doušky z láhve na vodu, kterou jsem si u Caylee před pár dny naplnila vodkou. Včera jsem si ji nesla v kabelce. Přála jsem si, aby mě Thomas znova políbil před kamarády a všem tím dokázal, že spolu teď oficiálně chodíme.

A teď? Co se stalo mezi těmi chvílemi s Thomasem a okamžikem, kdy mě všichni jeho kamarádi uviděli nahou? Proč se mi podepsali na tělo? Co když i on sám…?

Ale to ne. On by tohle přece *nikdy* neudělal.

Můj Thomas ne.

Tak kde vězel, když se tohle všechno dělo? A proč teď s nimi sedí v kuchyni?

„Zrovna jsme probírali tvoji holku, VanBrackele," nadhodí Zac. „A říkali si, kdy se asi probudí."

„Možná bychom ji měli jít zkontrolovat," odpoví Ricky.

Zakryju si ruku dlaní, abych potlačila vzlyk, který se mi dere z krku. Nemůžu dopustit, aby mě tu našli. Jenže nemám kam utéct!

Držím se pevně zábradlí a krůček po krůčku opatrně zdolávám schody. Vtom ale špičkou zachytím červený kelímek a převrhnu ho. Uprostřed kroku ztuhnu jako přimrazená a v hrůze sleduju, jak ten lehký kousek plastu poskakuje po schodech a cáká bledou tekutinu na koberec i stěny. Nakonec se s tichým ťuknutím zastaví na dřevěném odpočívadle.

Bože!

Nadskočím při zvuku tříštícího se skla v kuchyni.

„Ty jo, Tome, co blbneš?"

„Někdo má děravý ruce."

Doprovázena jejich smíchem spěchám dolů ze schodů a ke dveřím. Musím se za každou cenu vyhnout kuchyni. Celá roztřesená vezmu za kliku a vyklouznu ven.

Bože. Prosím, ať se toho Thomas neúčastnil. *Ne on.*

Do očí mě štípne jasné světlo. Rychlým krokem se vzdaluju od Zacova domu, když se ve mně konečně něco zlomí a z očí mi skápne první slza.

ERICA

SE SKLONĚNOU HLAVOU SPĚCHÁM PŘES ZACŮV TRÁVNÍK A VLHKÁ TRÁVA SE MI lepí na bosé nohy. Roztřesu se ve studeném březnovém vzduchu. Chvatně si protřu oči a rozhlížím se po ulici, kde jsem nechala auto. Ostatní vozy, které tu ještě stojí, raději ignoruju – hlavně Thomasovu modrou Tacomu.

Nebreč.

Tady je!

O kousek dál čeká pod obrovským eukalyptem moje stará otlučená Corolla. Na tak dokonale vypucované ulici vypadá skoro nemravně. Jako jediné auto, které si moje máma mohla ze svého platu zdravotní sestry dovolit, byla vždycky zdrojem hanby a opovržení, ale teď se mi při pohledu na ni derou do očí slzy úlevy. Moje auto – moje útočiště.

Když přebíhám silnici, do vlasů se mi opře ostrý vítr, který mi osuší slzy.

Už jsem skoro u vozu, když mě zasáhne vlna paniky. Nemám kabelku, takže ani klíče, ani telefon. Ohlédnu se na pět aut zaparkovaných na Zacově příjezdové cestě. I to Thomasovo tam stojí. Vím, že zpátky jít nemůžu. Viděli by mě. Měla jsem kliku, že si mě nevšimli. A pokud si teď hned nesednu, omdlím přímo tady na chodníku.

Bože, prosím, ať teď nikdo nevychází ven.

Sevřu víčka a čekám, až se tu uprostřed cesty zhroutím, když vtom mi v hlavě cinkne spásná myšlenka: *Náhradní klíč. Za zadním blatníkem.*

Teď bych za ten přehnaně opatrný nápad mámě nejraději vlepila pořádnou pusu. Skloním se k zadním kolům auta a zašátrám pod blatníkem. Ze všech sil se bráním pohledu na svoji popsanou kůži a raději se zaměřím na důlek v zadních dveřích auta.

Prsty sevřu malý kovový čtyřúhelník. Když plechovku s magnetem odlepím od auta, plácnu sebou na zem. Drsný asfalt mě škrábe do nohou. Z polité sukně táhne zatuchlé pivo. S nataženýma nohama už ale sotva můžu ignorovat všechna ta ošklivá slova a obrázky, které se mi vysmívají do tváře.

Ricky. Forest. Erica. Děvka. Kurva.

Proč mi tohle provedli?

Copak jsem…? A byla jsem při vědomí, když…?

A Thomas?

Jenže Thomas by přece nic takového neudělal. Znám ho. Nemohl být u toho, když se mi Forest s Rickym podepisovali na tělo, Zac se na to díval… a Kanec možná taky?

Thomas by tohle nikdy nedovolil.

Jenže nějaký hlásek v hlavě mi pořád opakuje: *Thomas je tam teď ale s nimi, ne? Sedí s tou bandou v kuchyni.* Možná taky ví, co se včera v noci stalo. Třeba to touhle dobou už slyšelo celé Bay City a já jsem jediná, kdo ještě nemá jasno.

Se zavřenýma očima se pokouším polykat jednu vlnu paniky za druhou. Jenže je toho na mě moc. Vyškrábu se do kleku. Do kolen se mi zarývají kamínky ze silnice. Teplá žluč mi skrápí ruce i sukni, jak zvracím a zvracím na asfalt pod sebou, ale už mi na ničem nesejde.

Konečně jsem prázdná. Přerývaně se nadechnu a otřu si ústa hřbetem ruky.

Prosím, ať teď nikdo nevyjde ven a nenajde mě tu.

Moje soustředění přeruší křupání štěrku. Moje oči najdou zdroj toho zvuku.

Thomasovo auto?

Kdepak. O dva domy dál zrovna vyjíždí z příjezdové cesty něčí nablýskaný stříbrný Lexus. Obejmu se kolem ramen, když si bolestně uvědomím, že tu stojím celá ubrečená, a navíc bez podprsenky. Štíhlé auto zpomalí a plazí se kolem mě. Řidiče za volantem přes kouřové sklo skoro nevidím, přesto však cítím jeho nepřátelský pohrdavý pohled. Ani se mu nedivím. Kdo by se taky usmíval na polonahou holku popsanou fixem, která se s vrabčím hnízdem a rozmazaným make-upem zrovna probrala z kocoviny a teď se válí na cestě vedle kaluže zvratek a omlácené ojetiny?

Co jsem to jen provedla?

Tahle chvíle jen potvrzuje moje nejhorší obavy. Nikdy jsem do Bay City nepatřila. Ani chviličku od doby, kdy jsem sem na začátku pololetí přešla. A teď už sem taky nikdy patřit nebudu.

Stříbrný Lexus se dál šine šnečím tempem kolem domů za milióny dolarů a dokonale upravených trávníků. Ještě když zabočí a nasadí rychlost, řidičovy ostré, zahanbující oči na mně visí.

Ať teď nikdo nevychází ven ze Zacova domu. Prosím.

Jakmile zapadnu do auta, hledám něco, čím bych si otřela na kůži rozstříkané zvratky, ale najdu jen pomačkaný papírový ubrousek umatlaný od marmelády, kterou jsem si před několika dny namazala toust. Umírám žízní, ale kromě otevřené plechovky dietní coly v držáku na nápoje tu nemám ani kapku. Zvětralá limonáda mi příliš nepomůže ani zchladit popálený jícen, ani zahnat hořkou chuť žluči v ústech.

Že bych si sjela někam k okénku pro čerstvou limču? Hned tu myšlenku zapudím. S těmi popisky na kůži sotva.

Takže domů. A hopem.

Očima zavadím o sedadlo spolujezdce, kde leží můj otevřený skicák s poslední ilustrací Ericy Strange, mého superhrdinského alter ega v masce a plášti. Je mi hodně podobná, ačkoli je samozřejmě rychlejší, odvážnější a drsnější verzí mě samotné. Dokonce i Thomas mi začal říkat „Erica Strange", když mě přistihl, jak si ji ve španělštině čmárám do sešitu. Kromě toho jsem jí oblékla svoje šťastné černé vysoké šněrovací boty – ty, které mi táta koupil, než se odstěhoval, a které teď leží ztracené někde u Zaca.

Ve skicáku těsně pod nápisem *Co by udělala Erica Strange?* balancuje moje hrdinka na samém vrcholku mrakodrapu. Jednou rukou svírá věžičku, druhou má v bok a její nerozlučný kamarád a pomocník, netopýr Sparky, povlává ve vzduchu nad jejím ramenem. Erica s rozevlátým pláštěm i vlasy hledí odhodlaně někam do dálky. Nad fialovou škraboškou se klene zvednuté obočí – symbol neochvějného sebevědomí. A přesně v tomto bodě se od sebe já a nakreslená Erica lišíme.

Včera před večírkem jsem tu seděla, prohlížela si ten obrázek, ucucávala vodku z láhve na vodu a zapíjela ji dietní colou, zatímco jsem čekala na Caylee. Zkoušela jsem od Ericy Strange načerpat sílu i sebevědomí, abych mohla nakráčet dovnitř jako ta holka, za kterou mě Thomas měl. Jako Erica Strange z mého bloku. Nebo aspoň jako ta verze mě samotné, která se nebojí říct, co má na srdci, neláme si hlavu s tím, co asi řeknou ostatní, a nikdy ji nepřemůže úzkost ani ji neochromí záchvat paniky. Včera večer jsem si vzala do hlavy, že bych mohla být jako ona. Že *jsem* ona. Když jsem vystupovala z auta, skoro jsem cítila, jak mi kolem ramen vlaje neviditelný plášť a jak se vítr vkrádá pod imaginární škrabošku. Statečně jsem kráčela ulicí za Caylee a psala Thomasovi, že jsem na místě.

Teď mě ale pohled na tu kresbu skoro bolí. Ještě nikdy jsem Erice Strange nebyla vzdálenější než právě teď.

Naštvaně zaklapnu skicák a mrsknu ho na zadní sedadlo společně se zbytečnou, otravně dotěrnou otázkou *Co by dělala Erica Strange?*, protože moje hrdinka by se do takové kaše vůbec nedostala a nikdy by neskončila s mokrým, ztraceným nebo naruby obráceným oblečením. Nenechala by se popsat jako dveře kabinky veřejného záchodu a taky by se neopila tak, že by se nechala nějakými kluky okukovat v rouše Evině. A kdyby jen nějakými kluky – rovnou Thomasovým mužstvem!

Myslíš, že tě teď bude chtít?

Naštěstí se mi v hlavě ozve i laskavější hlas: *Erico. Jeď domů. Teď hned.*

Je skoro k nevíře, že auto naskočí hned při prvním pokusu. Rádio se probudí k životu a naplní kabinu auta dunivým rytmem a ostrým mužským vokálem. Jasně, že je to *čistě náhodou* jedna z písniček z playlistu od Thomase, který jsem si hned netrpělivě poslechla, abych na něho udělala dojem, i když sama jsem rocku nikdy dřív tolik pozornosti nevěnovala.

Pitomá, pitomá, pitomá!

Bodnu prstem do knoflíku, abych rádio vypnula. Hudba zmlkne, ale moje srdce dál buší jako splašené.

Když zběsilou rychlostí prosvištím kolem Zacova domu, nedá mi to a podívám se ke dveřím. Zatajím dech. Právě z nich totiž vyklouzl Thomas s klíči v ruce a rukama si zaclání oči před pichlavým sluncem. Přilepím pohled zpět na cestu a šlápnu na plyn v naději, že mě neuvidí.

(o několik minut dřív)

THOMAS

DŘEPNU SI NA KACHLIČKY V KUCHYNI. HLAVA MI JEŠTĚ POŘÁDNĚ TŘEŠTÍ. Kluci se dívají, jak uklízím poslední zbytky rozlitého pomerančového džusu a střepů. Udělal jsem tu pěkný svinčík, ale teď je čas vypadnout. Za necelé dvě hodiny začíná konkurz. Tak proč tu ještě trčím?

Někde nade mnou bolestně zasténá Forest. Se zavřenýma očima naklání svoje vysoké, šlachovité tělo samá ruka, samá noha tak, že je v podstatě zlomený v pase. Rozcuchané mastné vlasy mu visí přes obličej. Přes džíny má stále ještě navlečený dětský kostým žraloka s vystřiženým rozkrokem, aby do něho nasoukal svoje dlouhé tělo. Látka se mu vyhrnula nahoru, třepí se ve švech a šedivý žraločí ocas Forestovi zplihle visí u zadku. Hlavu má vystrčenou z otevřené tlamy, takže řady zubů vypadají jako náhrdelník. Zdá se, že mokrých skvrn od džusu, které mu teď hyzdí kalhoty, si ani nevšiml. Nebo mu to je prostě jedno. Svírá rty, jako by se snažil v sobě udržet zvratky. Zlomyslně se zaraduju, že je někomu stejně mizerně jako mně.

Na druhé straně kuchyňského ostrůvku Ricky zapaluje plynový sporák a zase ho zhasíná. Zabalený v červené mikině s kapucí a úzkou nafouknutou hrudí připomíná ptáčka. Vedle něho se hlavou o kredenc opírá Kanec a protáčí ve sklenici džusu kousky dužiny.

Se svou výškou, širokými rameny a slunečními brýlemi vypadá jako agent FBI po opici. Počítám, že mu jasné ranní světlo dává pořádně zabrat.

Ponožky se mi lepí k podlaze, zatímco cpu poslední špinavé papírové utěrky do plastového kelímku. Koš přetéká odpadky, a tak se vydám ke dřezu, jenže z něj vzlíná něco, co může být jen puch zvratků. Nakonec to vzdám a postavím kelímek na linku.

Musím jet. Vlastně už jsem měl být dávno pryč.

Zac mě od lednice ještě pořád sleduje. Opírá se o ni jako obr o skálu. Ani se nedivím, že tak působí, když tráví takové hromady času zvedáním těžkých krámů. Drží si svoji zlomenou ruku obalenou sádrou a ztuhlou v devadesátistupňovém úhlu jako kostku z Tetrisu.

„Umej tu zem pořádně, VanBrackele," zabručí, když popadnu z věšáku utěrku na nádobí.

Ani se neobtěžuju mu odpovědět. Stejně je to jedno, protože Zac dnes potřetí spustil svoji ohranou tirádu o zadrhnuté pípě. Aspoň už si ale nebere do pusy Ericu. Slyšel jsem je až v koupelně. Kdo takové věci vůbec může vypustit z pusy?

A včera v noci...

Zaplaším vzpomínky na Ericu, zatímco se snažím silou vůle ukočírovat protestující vnitřnosti. Popadnu rukama okraj linky, několikrát zamrkám a polknu.

Kanec si mocně lokne džusu a odkašle si. „Takže... Caylee se tu docela zdržela. Nechceš se pochlubit?"

Zac se ještě víc rozzáří. „Ta holka je hotovej ohňostroj. Pěkně divoká kočka. To proto tak nějak snáším ty její šílenosti."

Přitlačím k sobě víčka. Vím, že bych měl jet domů, naladit kytaru a naposled si projet všechny písničky, dokud mám ještě trochu času. Slíbil jsem včera našim, že budu večer doma, takže mě táta asi

zabije. Jenže na konkurz dnes vážně nemůžu přijet pozdě. Čeká tam na mě strejda. Přiletěl až sem, aby si mě poslechl.

Ricky se zachechtá, takže musím proti své vůli znova rozlepit oči. Visí teď na mně čtyři pohledy. Asi mi něco uniklo. „Co je?“

„Jen jsem se ptal, jestli jsi ještě naštvanej,“ ozve se Zac, „nebo jestli už jsi to přenesl přes srdíčko.“

Pamatuju si, že jsem se včera vztekal, ale už mě to přešlo. Teď jsem jen unavený. Tak hrozně, hrozně unavený…

„Jděte někam,“ prsknu, i když to zní spíš ukňučeně. Zamířím do obýváku, kde divoce přehazuju polštáře ve snaze najít pod nimi klíče od auta.

„Ty jsi byl vždycky hodnej kluk,“ houkne na mě Zac. „Hotovej světec! Proč o tom nenapíšeš písničku? A pojmenuj ji *Zamyšlenej muzikant*.“

Sevřu ruce v pěst.

Vypadni. Prostě si seber fidlátka a mazej pryč.

„Kdo si dá snídani?“ ptá se Zac.

„Já rozhodně, kámo,“ odpoví Ricky.

Dveře ledničky se rozletí, až zachrastí sklenky s omáčkami.

Já zatím převracím nábytek, odhazuju bundy… ale klíče nikde. Jak to, že kluci mají v tomhle stavu ještě hlad?

„Fajn, protože nám ji budeš muset udělat. Musím brnknout služce, aby to tu dala zase do pucu, než sem nakluše macecha, vy divoký bestie!“

Smích.

Hledám kolem rozbitého konferenčního stolku. Odhrnu i deku ze země, kde jsem spal. Potom se zarazím.

Eričina bota.

Opuštěná černá bota leží pod dekou hned vedle mých klíčů. Jak se sem dostala? Odjela ta holka snad bosky? Když padnu na kolena,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Byli jsme tady*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.